

NAPLNĚNÍ

Lou

Cathédral Saint-Cécile d’Cesarine se přede mnou se všemi svými věžemi, věžičkami a pilíři tyčila jako zlověstný přízrak. Okna připomínající šperky na mě pošilhávala v odpoledním slunci. Když jsme vystoupali po schodech, dveře z růžového dřeva s řezbami a bílými kameny se otevřely a z nich se vyhrnula hrstka chasseurů.

„Chovej se slušně,“ zamumlal můj novomanžel. Ušklíbla jsem se, ale nic jsem neřekla.

Předstoupil přede mně jeden z chasseurů. „Identifikujte se.“

„Ehm...“

Můj muž toporně kývl hlavou. „To je moje žena Louise.“

Zírala jsem na něj ohromená tím, jak se mu mohlo podařit ta slova skrz zaťaté zuby vůbec procedit. Jako obvykle mě ignoroval.

Chasseur přede mnou zamrkal. Pak ještě jednou. „Vaše... vaše žena, kapitáne Diggory?“

Skoro neznatelně pokývl a já si začínala dělat vážné obavy o jeho chrup. Jestli bude dál takhle skřípat zuby, určitě si z nich kousek odštípne. „Ano.“

Chasseur se na mě pokradmu podíval. „To je... velice neobvyklé. Ví arcibiskup, že...“

„Očekává nás.“

„Samozřejmě.“ Chasseur se otočil k pážeti, které právě přiběhlo.

„Dej vědět arcibiskupovi, že právě dorazil kapitán Diggory se... svou ženou.“ Znova se nenápadně podíval mým směrem a klučina odpe-
lášil. Mrkla jsem na něj. Můj manžel vydal netrpělivý zvuk, vzal mě
pevně za ruku a silou mě táhl ke dveřím.

Vytrhla jsem se mu. „Nemusíš mě zmrzačit.“

„Řekl jsem ti, aby ses chovala slušně.“

„Prosím tě. Mrkla jsem na něj. Děláš, jako bych se svlíkla a začala
zpívat tu o prsatý Lidce...“

Za námi se strhl povyk a oba najednou jsme se otočili. Ulicí po-
chodovali chasseuri a mezi sebou nesli něco, co vypadalo jako tělo.
Ačkoli svůj náklad ze slušnosti zakryli plátnem, nebylo pochyb
o tom, že to, co z něj vykukuje, je ruka.

Ruka, které mezi prsty rašily výhonky. Ruka s kůží, která místy
přecházela v kůru.

Naklonila jsem se, abych líp viděla, i když mě můj manžel tahal
zpátky, a vdechla jsem známou sladkost, která byla z těla cítit. Zají-
mavé.

Jeden z chasseurů ruku mrtvoly rychle schoval. „Našli jsme ho
hned za městem, kapitáne.“

Můj manžel beze slova trhl hlavou směrem k uličce za kostelem
a chasseuri si i s tělem pospíšili pryč.

Ačkoli mě manžel vedl dovnitř, natahovala jsem za nimi krk.
„O co šlo?“

„Nestarej se.“

„Kam ho nesou?“

„Povídám, nestarej...“

„Dost.“ Do haly vešel arcibiskup a s odporem se díval na bahno
a vodu, které u mých nohou vytvářely louži. On sám se už převlékl
do čistého roucha a smyl si skvrny od bláta a písku z obličejů. Odo-
lala jsem touze uhladit si roztrhané oblečení a pročísnout si rukou
vlasy. Bylo jedno, jak jsem vypadala. Ať si arcibiskup nasere. „Od-

dací list je připraven v mé pracovně. Odkud ti sem máme přivést věci?“

Předstírala jsem nezájem a ždímalá si promočené vlasy. „Žádné nemám.“

„Žádné nemáš,“ zopakoval pomalu a nesouhlasně se na mě zadíval.

„Jo, vždyť to říkám. Pokud by ovšem vaši kluci nechtěli obrátit vzhůru nohama půdu v Soleil et Lune. Už roky si tam půjčuju kostýmy.“

Zamračil se. „Nic jiného jsem ani nečekal. Nicméně bychom se měli pokusit najít ti reprezentativnější šaty. Nedovolím, aby Reida jeho manželka zostudila tím, že bude vypadat jako pohanka, i když přesně tak to je.“

„Jak se opovažujete?“ Předstírala jsem, že mě urazil, a popadla jsem se za přední část svých zničených šatů. „Jsem teď bohobojná křesťanka...“

Můj manžel mě odvedl pryč dřív, než jsem stačila říct cokoli dalšího.

Přísahám, že jsem slyšela, jak mu ty zuby křuply.

Poté co jsme ve studovně spěšně podepsali oddací list, mě můj manžel odvedl dolů úzkou, zaprášenou chodbou a očividně se tím snažil vyhnout přelidněné vstupní hale. Chraň bůh, aby někdo viděl jeho novou manželku. Zvěsti o tom skandálu už se stejně nejspíš šířily Věží.

Mou pozornost přilákalo točité schodiště na konci chodby. Na rozdíl od starých schodišť z růžového dřeva, která byla porůznu vklíněna do katedrály, bylo tohle z kovu a očividně ho k původní konstrukci přistavěli. A bylo tu něco dalšího... Ve vzduchu kolem... Zatahala jsem ho za rukáv a potají jsem se zhluboka nadechla. „Kam vedou tyhle schody?“